

staltninger, der maatte være nødvendige for, at dette kunde gennemføres, og til disse Foranstaltninger maa med Nødvendighed høre den at skaffe det fornødne Personale og at ordne dets Lønningssvilkaar. Den eneste Begrænsning, der i denne Henseende blev givet, laa i § 4 og var den, at Personalet kun maatte ansættes med et halvt Aars Opfigelse og uden Ret til Pension. I Henshold dertil blev ogsaa Personalet antaget, og dets Lønningssvilkaar blev bestemt ved et Reglement, som er blevet vedtaget og opretholdt uden nogen Medvirkning af den lovgivende Magt. Siden den Tid har Indenrigsministeriet anset sig for berettiget til at foretage Forandringer deraf, og har ogsaa foretaget saadanne Forandringer. I Kraft deraf kan jeg ikke betvivle, at Ministeriet ogsaa maa være berettiget til at meddele Lønningstillæg, naar Forholdene forøvrigt synes at gjøre det tilraadeligt, og jeg tror at turde sige, at den Bemyndigelse, som Ministeriet tror at have havt, er benyttet med overmaade meget Hensyn. Det skal ikke kunne siges, at Lønningstillæget er tilbent med overordentlig stor Nødvendighed eller Nødsnødvendighed, men der er taget et Hensyn til de Love, som samtidig dermed tilbente bestemte Lønningstillæg til andre Embedsmænd, om man end ikke i alle Enkeltheder og paa alle Steder kunde følge netop de Bestemmelser, der være fastslaaede ved disse Love, idet der var Tilfælde, hvori dette ikke har været muligt; for at nævne et Exempel, er der en Del underordnede Bestillingsmænd, som faae deres Lønning ugevis, og paa disse vilde ganske vist de ved Lov givne Bestemmelser ikke kunne faae Anvendelse, ligesom det ogsaa har været nødvendigt lige over for disse Bestillingsmænd at afrunde Summerne for at gjøre dem betalelige, da det dreiede sig om smaa Beløb. — Med Hensyn til den Bemærkning, der er gjort om Forholdet af Honorarerne til Overveinspektøren og Beiaassistenten, skal jeg bemærke, at det ved Lov af 1867 blev bestemt, som ogsaa bemærket i Betænkningen, at der stilles en Sum af 4,500 Rdl. aarlig til Anvendelse for Indenrigsministeriet til Honorarer, til Afholdelse af Kontorholds- og godtgjøre, til Dagpenge og til Rejsegodtgjøre. Da dette Beløb i de efterfølgende 4—5 Aar ikke var opbrugt, idet man ikke var kommen op til 4,000 Rdl., og da man kun i det sidste Aar, 1871—72, var naaet op til 4,216 Rdl., fordi der dengang forelaa større Udgifter, idet der var blevet tilveiebragt de saakaldte Generalrapporter, mente Finansudvalget, at den oprindelige Sum for det efterfølgende Aar maatte

kunne ned sættes med 500 Rdl., og derpaa gif ogsaa Indenrigsministeren ind. Der blev saaledes 4,000 Rdl. tilbage, der endnu som en rund Sum stod til Anvendelse paa den Maade, jeg har nævnt, og jeg kan derfor ikke se Andet, end at Indenrigsministeren, naar han har disponeret over en Del af dette faste Beløb af 4,000 Rdl., dels til Honorarer, dels til Kontorholds- og Rejsegodtgjøre og dels til Dagpenge, dertil har havt formel Ret. — Med Hensyn til den Bemærkning, der er gjort om, at der til Kommissionen i Anledning af en paatænkt Dampferge over Storebelt er anvendt ikke alene det bevilgede Beløb, 2,000 Rdl., men ogsaa et Beløb af 1,000 Rdl., hvis Bestemmelse var at anvendes til Undersøgelse af Planer m. m., vedkommende Jernbaneanlæg, skal jeg bemærke, at disse 1,000 Rdl. virkelig kunne siges at være anvendte blandt Andet ogsaa til Planer for Jernbaneanlæg, idet den nedsatte Kommissions Overveier ikke alene gif ud paa Tilveiebringelse af en Dampferge og hvad dermed stod i Forbindelse, men ogsaa paa Tilveiebringelsen af de Jernbaneanlæg, der være nødvendige i samme Anledning, fra Havnen til de paagjældende Steder ved Knudshoved og Halskov. — Med Hensyn til, hvad der er bemærket om den Uoverensstemmelse, der er fremkommen mellem Budget og Regnskab for den grønlandske Handel, skal jeg bemærke, at de Summer, der blive opførte paa Budgettet, efter dets Natur for en væsentlig Del maa være kalkulatoriske, og at det derfor har sine Vanskeligheder at kunne lægge dem saaledes, at Regnskabet senere vil være i fuldstændig Uoverensstemmelse dermed. Der er imidlertid ogsaa andre Omstændigheder, som yderligere vanskeliggjøre Forholdet. Foruden den lange Afstand fra det Sted, hvor de egentlige Forretninger foregaa, er der saaledes den Omstændighed, at den Statsrevision, som reviderer det paagjældende Regnskab, og til hvis Oplysning Regnskabsoverfigten skulde forelægge, ikke faar Regnskabsoverfigten for det samme Aar, for hvilket den reviderer Regnskabet. Statsrevisionen maa nemlig i Almindelighed i Løbet af Sommeren forlange denne Regnskabsoverfigt; men det sker paa en Tid, da Regnskaberne for det paagjældende Aar endnu ikke ere komne hened fra Grønland, og Følgen deraf er, at Regnskabsoverfigten maa udarbejdes i Henshold til foregaaende Aars Regnskaber. Dette er ganske vist et noget abnormt Forhold; men Ministeriet kjender intet Middel til at forandre det. Det har været saaledes fra tidligere Tid, og det er ikke muligt at faae Regnskaberne hened tidligere end